

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI, MARIJIN LIST. št. 1. JAN. 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dari.

Na podporo „Marijinoga lista“ — še za leto 1924 — so darovali v dinaraj: Rengel Martin iz Hotize 10, Kerec Franc iz Vidovec 1, iz Odranec: Zver Marko 1.50, Kavaš Franc 5, Raduha Štefan 1, Zadravec Marija 1, Sečkar Štefan 1, Raduha Balaž 2.50, Zver Franc 1, Kociper Martin 1.25, Zver Štefan 1, iz Dokležovja: Pintarič Ana 5, Lipič Ana 10, Žalig Kata Donkova iz Črenšovce 5, iz Gomilic: Dominko Jožef 5.50, N. N. 2.50, Vožar Treza iz V. Polane 1. Vkupno je prišlo na podporo Marijinoga lista v preminočem leti 3186 dinarov. — Hvala Blaž. D. Mariji v imeni sirbt!

Martinišče.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga ešče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošenj smo mogli odbiti, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak de-leč, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanujejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladom srci, naj dijak postane globoko veren, vseskoz pošteti celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečjov pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Či ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebščina je velka!

V uredništvu M. Lista v Črensovcih, Prekmurje, se dobijo kupiti:

1. Življenje sv. Martina pušpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezuškove Trezike po 5 Din. 3. Molitvena knjiga „Hodi k Oltarskomi Švestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov po 12 Din, v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din, v leder vezana z zlatov obrezov 25 Din. 4. Lanski Marijini Listi vseh 12 snopičov z kalendarom vred za 10 Din.

Vsebina:

	Stran
Dragi naročniki — Marijina deca	1
Sveto leto 1925	1
Molitveni nameni, štere so sv. Oča določili za leto 1925	3
Sedmere radosti Blaž. D. Marije i sv. Jožefa	4
Pogled na Vatikan i okrogolino ali palačo sv. Oče v Rimi (slika)	5
Pod Marijinim varstvom	8
Krščanski navuk	8
Sv. Francišček saleški	9
Bog kaštiga preklinjevalca	10
Presveto Srce Jezušovo zmiri moža i ženo	10
Zlate jagode	11
Glas i iz doma i sveta	15

Dragi naročniki — Marijina deca!

Iz betežniške postele Vas pozdravljam i prosim, ne zapustite Marije v tom svetom leti. Svojim dragim poklanjate dar. Poklonite ga tudi Mariji! Ve tak malo žele od Vas. Ostanite verni! Njenoga lista — Marijin list, ne zapustite. Prinašao Vam bo vnogo lepoga i hasnovitoga. Objavljali bomo v njem lepo premišlavanje, krasne zgodbe, pesmi, zlate jagode do pali dišale itd., na platnicah pa skrivnosti bratovčine sv. rožnoga venca vam damo do rok. Cena ostane 10 Din. Če bomo meli dosta naročnikov, se bo tiskao list vsaki mesec na 20 straneh, če pa ne bo zadosta naročnikov, bomo morali ostati pri velikosti lanskoga leta. Kalendar, kak do zdaj, dobijo vsi naročniki brezplačno.

Blažena D. Marija, v štere čast delamo, naj blagoslovi naše delo v tom svetom leti, da bo rodilo obilen sad!

Črensovci, 6. I. 1925.

KLEKL JOŽEF,
vp. pleb. urednik.

Sveto leto 1925.

—Razpis svetoga leta in pogoji jubilejskoga odpustka.—

Z okrožnicov „Infinita Dei misericordia“, so papa Pij XI. 29. maja 1924. napovedali sveto leto, štero de trpelo od božičnoga večera I. 1924. do božičnoga večera I. 1925. Sveti oča pravijo, ka je sveto ali jubilejsko leto zvinredni pripomoček za duhovno prenovljenje. Kak se je pri Izraelcaj v jubilejskom leti imanje nazaj dalo pravim lastnikom, ka so se odpustili dugovje i se je dala robom sloboščina, tak se v svetom leti novoga zakona nazaj da vernikom milošča, štero so z grehom zgubili i spreobrnjeneci dobijo z odpuščenjom grehov sloboščino dece bože.

Zvin toga naj bi obisk svetoga varaša (Rima) i povnožene pobožnosti zbūdile pri vsakom človeki želo po krščanskoj popunosti i vtrdile v človeškoj družbi vero i vezalje lübezni med

ludstvom. Posebno pa naj bi jubilejske pobožnosti spravile kak najprle pravi ino stalni mir med človečanstvom, naj bi naskori zedinile nekatoličance s katoličanskov Matercerkvov pa naj bi vred spravile razmere v svetih krajaj v Palestini.

Da bi dosegli te svete namene, zovejo sveti Oča vernike, naj pridejo v svetom leti v Rim, šteri je sredina cerkvene edinstnosti, naj obišejo svojega skūpnoga oča, rimskoga papo i naj tam na svetih, s krvjov mantrnikov namočenih krajaj opravljajo predpisana dobra dela, ka do meli tao z jubilejskoga popunoga odpūstka i drūgih milosti svetoga leta.

Splošni pogoji za zadobitev jubilejskoga odpūstka so: 1. Sveta spoved i sveto prečiščavanje. Vūzemsko spoved i vūzemsko prečiščavanje sta ne zadosta, pač pa je zadosta sv. prečiščavanje, štero se sprejme za popotnico (na smrtnoj posteli). Ne je potrebno, ka bi se to dvoje svestvo prejelo v samom Rimi; 2. molitev po nameni svetoga Oče; 3. obiskavati 10 dni po redi štiri patriarhalne bazilike v Rimi: sv. Petra, sv. Pavla, sv. Ivana v Laterani i sv. Marije Vekše. Či pa što zavolo stroškov ne bi mogeo ostati v Rimi 10 dni, njemi spovednik lejko to obiskanje skrajša na 3 dni. Či bi pa što na poti ali v Rimi zbetežao ali mro, prle kak je spuno te obiske, zadobi jubilejske odpūstke samo, če je sprejeo sveto spoved z sv. obhajilom.

Prenehanje drūgih odpūstkov i predpravic.

Ar sveti Oča želejo, ka bi v svetom leti šlo v Rim dosta vernikov, so dne 5. julija 1924. stavili zvūn Rima vse odpūstke, šteri so na hasek živim. Oštanejo samo: 1. odpūstek za zadnjo vōro; 2. odpūstki pri molitvi „angelovoga pozdravljenja“; 3. odpūstki dobleni pri večnoj molitvi; 4. odpūstki pri sprevajanju najsvetejšega olt. Svestva k betežnikom; 5. porcijunolski odpūstek v Asisi; 6. odpūstki združeni z blagoslovom ali drūgim svetim opravilom rimskih kardinalov, papovih odposlancov, nadpūšpekov i pūšpekov. — Vsi odpūstki, tūdi tisti, šteri so dani samo na hasek živim, se lejko v svetom leti obrnejo na hasek dūšam v vicah.

Olajšave za pridobitev jubilejskoga odpūstka za tiste, šteri nemrejo v Rim so sveti Oča določili:

a) Peršone, za štere vala ta olajšava so: 1. Redovnice s slovesnimi oblūbami i papuvov klavzurov, sestre z neslovesnimi oblūbami, oblatinje, tretjerednice i sploj peršone ženskoga spola, štere s cerkvenim odobrenjom živijo skūpno v ednom zavodi, kak tūdi njūve kandidatinje, novinke, gojenke i služabnice,

2. redovniki s trajnov klavzurov, kak so trapisti, kamaldulenzi ino kartuzijanci; 3. verniki obojega spola, štiri so v ujetništvu, robstvu, v pregnanstvu ali v temnici i duhovniki pa redovniki, štiri morejo stanovati v samostanih. 4. betežne ali slabe peršone obojega spola i dvorjeniki pa dvorjenice betežnikov; 5. peršone, štere si z delom svojih rok služijo vsakdanešnji kruh i nemrejo s svojim delom za več dni gori henjati; 6. vsi, štiri so prestopili 70. leto življenja.

b) Pogoji, da te peršone lejko zadobijo jubilejni odpustek, so: 1. prejem svetih svestev v te namen; 2. molitev po nameni svetoga oče; 3. mesto obiska štirih rimskih cerkev: dobra dela, štira določijo pūšpek. Za vernike lavatinske pūšpekije se odredi štirikratni obisk farne cerkve za peršone navedene pod a) 1—4, pa štirikratni obisk redovne cerkve ali hišne kapele, zvūn zapovedane službe bože — združen vsakikrat z molitvijov ednoga dela sv. rožnoga venca. Gde razmere dopūščajo, morejo predstojniki cerkve ali kapele to štirikratno pobožnost prirediti skūpno pa jo združiti n. pr. s popoldnevnov službov božov, z misijonom, z duhovnimi vajami. Za betežnike, štiri nemrejo vō s hiše, vala, či žmolijo ednok žalostni deo sv. rožnoga venca. Što predpisane pogoje dvakrat spuni, lejko zadobi dvakrat jubilejski odpustek. Či što prle kak konča, nevarno obeteža ali pa merje, je vseedno talnik jubilejskoga odpūstka.

c) Jubilejsko spoved lejko opravijo omenjene peršone pri šterom šte od pūšpeka za spovedavanje pooblaščenom duhovniki. Spovednik lejko da pri toj priliki odpūščenje vseh, tūdi pridržanih grehov i cerkvenih kaštig; izvzete so samo svetomi Oči pridržane cenzure. Takši spovednik more tūdi redovnicam i sestram izpregledati ali izpremeniti zasehne oblūbe zvūn tistih, štere so pridržane apoštolskoj stolici.

*

Vsi drūgi verniki, ki ne bodo mogli v Rim, v šterom časi dobijo svetoga leta odpūstke, njim v našem listi že naznamimo.

Molitveni nameni, štere so sveti Oča določili za leto 1925.

Za januar: da bi se okrepila i skūpno delala katoličanska društva;

februar: da bi se za katoličance srečno vredile palestinske razmere;

marec: da bi v javnom življenji pa zavladata čistost i spodobnost;

april: da bi Bog blagoslovo delo krščanskih žensk;

maj: da bi se vsigdar bole širilo pogosto sv. prečiščavanje;

junij: da bi vsi ljudje bole čistili Svetoga Dūha;

julij: da bi cvelo krščansko življenje po faraj;

avgust: da bi se omejilo i zatrlo bogokletje i preklinjanje;

september: da bi ločene cerkve prišle nazaj k katoličanski edinosti;

oktober: da bi napredovala verska vzgoja po šolah;

november: da bi se zveličali vmirajoči;

december: da bi se vzgojila katoličanska elita (voditelje katoličanskoga ljudstva).

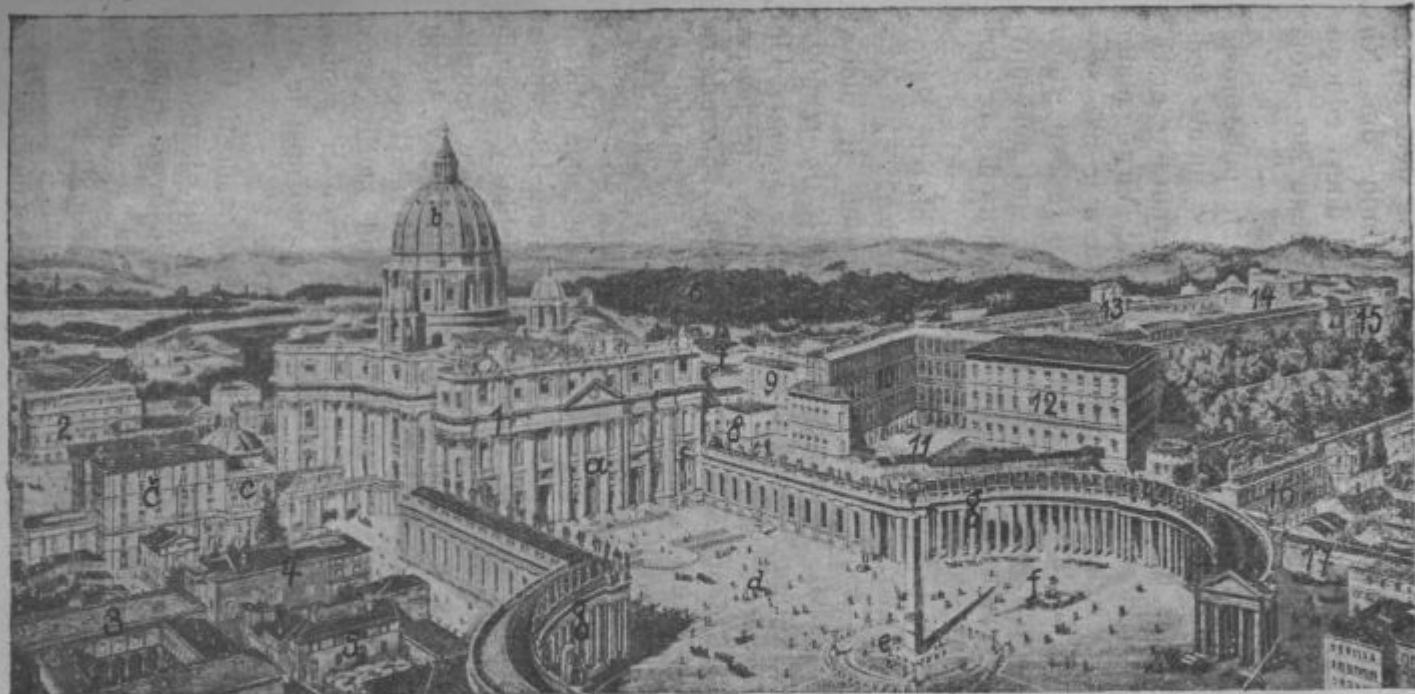
Sveti Oča blagoslavljajo vse, šteri do molili v te namene i so dodali lastnoročnomi podpisi reči sv. pisma: „Što de se ravnao po tom navodili, nad toga naj pride mir ino vsmilenje bože!“ (Gal. 6, 16.)

— Dobre dūšice, pri svojih svetih molitvah i prečiščavanjah se ne spozabite z teh svetih namenov. —

Sedmere radosti Blaž. D. Marije i Sv. Jožefa.

Radosti blaž. D. Marije i sv. Jožefa, kak predmet našega častenja.

Tak Marijine kak sedmere radosti sv. Jožefa časti sv. Cerkev. Število sedem pa si zbira zato, ar je to znamenje popolnosti. Njiva veselje je bilo puno, popolno na zemli v službi Gospodovoj. Da bi to Cerkev izrazila, ga veže k številki sedemici. Njiva veselje, štero njima je v celom življenji ogrevalo srce z ravno takšov močjov, s kakšov je trla tuga i žalost, obda s sedmerim okvirom, da se ono bole očitno pokaže pred našov dūšov. Od toga je število sedem. Nesta se veselila samo sedemkrat — vsigdar sta bila veseliva — nego v sedmeroj glavnoj radosti so zapopadene tūdi vse druge ravno tak, kak njiva sedmera žalost izrazi mučilno kalvarijo celoga njihovoga življenja. Sv. Jeronim, sv. Auguštín, sv. Klement aleksandrijski včijo, da sv. Cerkev zato rabi sedmero število, ar to zaznamuje popolnost. Po njūvih rečaj je Gospod Bog sam dao tomi številu tisto last-

POGLED NA VATIKÁN I OKROGLINO ALI PALAČO SV. OČE V RIMI.

1. Cerkev sv. Petra, zidana 1506—1626, največja na sveti, ma 30 oltarov, duga je 187 m, obsega 21.000 m², ma 5 vhodov, na vrhi pročelja 6 m visiki stebri Jezusa in apoštolov. a) Balkon nad vhodom. b) Kupola nad grobom sv. Petra (132,5 m visika). c) Seges-tija cerkve sv. Petra. č) Vatikanski kapitel (stan kanonikov). d) Plac sv. Petra pred cerkvov (340 m dugi, 240 m širok). e) Starodavni egiptovski obelisk s križom na vrhi (25,5 m visiki). f) Marmornati vodomet (14 m visiki).
2. Vatikansko semenišče (papova gimnazija ino bogoslovje).
3. Palača sv. oficija (papov urad za verske zadeve).
4. Campo santo (dühovniški zavod s cerkvov i cintorom).
5. Kamnoseška delavnica za cerkev sv. Petra.
6. Vatikanski ograd (v šterom de v svetom leti 1925 svetovna misijonska razstava).
7. Papova kapela.
8. Stan papove nobelgarde.
9. Državno tajništvo sv. Oče.
10. Raffaelove lože.
11. Dvorišče pape sv. Damaza.
12. Palača sv. Oče.
13. Gregorjanski tórem, na levo i desno slavni muzeji.
14. Belvedere (muzeji dragocenih starin).
15. Knižnice, galerije slik itd.
16. Stan švicarske garde.
17. Hodnik k Angelskomi gradi.

nost, da znači popolnost, gda je pri stvarjenji sveta dodao šestim delavnim dnevom sedmi den počitka, gda je vse delo sveta, svoje življenje i smrt napravo odvisno od teh sedmih dni. Na sveti se najmre po božoj odredbi vse zgodi med dnevi ednoga tedna. Bože stvari pa so popolne „Kak jako zvišene so tvoja dela, gospod! (Ps. CIII. 24.)

Po tom uvodi pogledjmo na kratke zgodovino te pobožnosti.

Prvi, od koga znamo, da je Blaž. D. Marijo v njenih sedmerih radostaj častio, je bio sv. Tomaž kanterburski éršek, manternik. Živo je v 12 stoletji. V molitvi „Gaude Virgo, mater Christi! — Radŭj se Devica, Mati Kristušova“, štera je bila sestavljena v obliki pesmi, je častio D. Marijo v tistoj radosti, štero je čŭtila 1. pri Jezušovem poprijetji, 2. rojstvi, 3. pri poklonitvi treh modrih, 4. pri Jezušovem vstajenji, 5. vnebohodi, 6. pri prihodi sv. Dŭha, 7. pri svojem vnebovzetji.

V ravnoteh radostaj je častio Blaž. D. Marijo blaženi Nakaten, jezuit, ki je Tomažovo pesem spopuno i razširo.

Sv. Arnulf, ki se je rodio 1180. leta v Brŭseli je tŭdi v sedmih radostaj častio Blaž. D. Marijo, izbrao pa je iz njenoga brezmadežnoga nevtepenoga življenja drŭge, kak sv. Tomaž. On se je z radostnov Devicov radŭvao na tom, da 1. je Jezuša mogla sprejeti v svojo utrobo, 2. da jo je Elizabeta spoznala za božo mater, 3. da je smela roditi Jezuša, 4. da so modri od sunčnoga vzhoda njega molili, 5. da ga je lahko v cerkvi darŭvala, 6. da je od mrtvih vstano, 7. da je v nebesa šo.

Blažena Marjeta zvana od sv. križa hči II. Maksencija (Mikša) casara, ki se je rodila l. 1567. i je že v sedemnajstom leti stopila v red bosonogih klaris, je D. Marijo tak častila v sedmih radostaj, da se je vsakši den v tedni spomenola z drŭge radosti. Častila pa je D. Marijo v tistih sedmerih radostaj, v šterih jo častimo tŭdi zdaj. V redovnih hišaj sv. Franciška asiškoga — on je ustanovo tŭdi red klaris — so najmre že od starih časov naprej v istih radostaj častili D. Marijo, kak to svedoči pismo, šteroga je izdao Leon XIII. 15. sept. 1905. To pobožnost je sv. Cerkev pripoznala i obdala s popolnim odpŭtkom.

Predmet častenja sv. Cerkve zdaj tvorijo tiste radosti Dev. Marije, štere je čŭtila 1. na angelovo oznanenje pri Jezušovem poprijetji 2. pri pohodnjenji Elizabete, 3. pri Jezušovem rojstvi, 4. pri molbi modrih od sunčnoga vzhoda, 5. gda je Jezuša v cerkvi našla, 6. gda je On od mrtvih stano, 7. gda jo je Jezuš v nebesa vzeo i jo za kralico nebes i zemle kronao.

— V tej radostaj časti zdaj Cerkev najsvetejšo devico.

Wodding (An. Min. tom. X. ad. an. 1422. n.-8. pag. 62) v sledečoj lepoj legendi pripovida začetek te pobožnosti: „L. 1422 je vstopo v serafinski (franciškanski) red nekši mladenec, ki je meo to lepo navado, da je dnevno pleo venec iz živih rož i ga devao na glavo najsvetejšoj božoj Materi, štero je s pravim srcom lübo i jo od rane mladosti z detinskih pobožnostjov častio. Komaj pa je mladenec začno noviciat, je že na tom bio hūdi dūh, ki pobožnost do brezmadežne (nevtepena) Devica ravnotak sovraži, kak redovno življenje, da bi nedužnoga mladenca odvrno od obojega i ga tak za večno pogūbo. Zato ga je z vnogimi skūšnjavami mantrao i ga v pobožnosti vsigdar s temi temnimi mislimi moto, da v redovnom življenji ne bo meo prilike božoj Materi vsakši den friški venec plesti. Popūstivši tem šepetanjom se je neskušeni mladenec odločo, da stopi iz reda i bo šo domo. A glej, kak odpre klosterska vrata, se njemi v častitljivoj podobi prikaže Blaž. Devica i njemi z lūbeznivimi rečmi odkrije mreže hūdoga dūha i tak nadelūje svoje reči: „Jaz te navčim, kak lahko pleteš v mojo čast drūgi venec, ne venec iz cvetlic, štere povehnejo, nego venec iz angelskih pozdravljenj, s šterimi meni nezgovorjeno vekšo diko lahko napraviš, kak z vencom iz najkrasnejših cvetlic, sebi pa lahko zagotoviš najvekše milosti i zaslūženja. Prinesi pa mi dnevno venec iz „Zdrava M.“ na sledeči način: 1. moli en „Oča naš“ i deset „Zdrava Marija“ v čest tistoj mojoj radosti, štero sem pri angelovom pozdravljenji čūtila nad tom, da sem bila odebrana za Mater božo; 2. ponovi „Oča naš“ i deset „Zdrava“ — v spomin tistoj radosti, s šterov sem šla prek bregov, da bi pohodila svojo tetico, Elizabeto, ki me je spoznala za božo Mater; 3. na podoben način me pozdravi za tisto nepopislivo veselje, štero me je prevzelo, gda sem rodila Jezusa brez toga, da bi čūtila najmenšo bolečino, ali da bi v najmenšoj meri vrazila svoje devištvo; 4. pozdravi me na to z ednov desetinov zavolo tiste radosti, štero sem čūtila, gda so prišli trije modri od sunčnoga vzhoda, da bi molili bože dete Jezusa; 5. z nadalnov desetinov me pozdravi zavolo tolažbe, ki me je prevzela, gda sem v cerkvi našla svojega najlūblenejšega sina, šteroga sem z nezrečenov žalostjov objokavala i iskala; 6. potom me pozdravi na podoben način za tisto nezrečeno tolažbo, štere sem bila deležna, gda se mi je moj najslajši sin po svojem odičenom vstajenji oprvim pokazao; 7. nazadnje me pozdravi z ednakim poklonom za tisto prekipeče blaženstvo, štero sem čūtila, gda so me angeli z veseljom i dikov v nebo nesli, — Če me ti dnevno počastiš s

tem vencom, napraviš meni veliko veselje i diko, sebi pa najobilnejše zaslúženje za večno življenje.“ Po teh rečaj je blažena Devica preminola. (Wodd I. e. n. 711.) Presrečni mladenec se je od vrat nazaj vrno v red, dostakrat je pleo od bože Matere priporočeni venec i je s srečnov smrtjov končao istinsko veselo življenje. Glas o prikazni, posebno pa izredne milosti, štere so se po toj pobožnosti razlejale po dūšaj, so jo napravile splošno prilūbleno v moških i ženskih fransiškanskih kloštraj, v svetnih tretjih redaj i po teh pri nezračunano vnogih dūšaj po celom sveti. Maticerkev, videvši na pobožnosti blagoslov nebes, je dodala tūdi svojo i jo obdala z najveškimi odpūstki, kak niže povemo.

(Dale)

Pod Marijinim varstvom.

Pasterci so že Jezuš molili
in modri krali z Jutrove
so dare svoje njemi izročili,
ki kral je zemle Judove.

I Tebe, Mati, z Jezušom so tvo-
nedužna srca hvalila; [jim
a Ti, Kralica, z Jezušom si svo-
vse milo blagoslovila. [jim

O blagoslavlaj, Mati najmilejša,
nam Matercerkev lūbleno,
obrani jo, ti Mati najsvetejša,
edino, sveto, čuvaj jo!

— Tom. —

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Marijino nadčastenje.

Marijino ime je prehodilo celo zemlo, vdomačilo se je pri vseh narodaj sveta. Gđa je v svojem velkom veselji nad tem, da je začūtila pod svojim srcom Odrešenika i da je zagledala Elizabeto, spopevala veličastni „Magnificat“ — „Moja dūša zvišava Gospoda . . .“ je naprej vidila, ka se ž njov zgodi i je izgovorila proroške reči: Zvišavala me bodo vsa pokolenja.

Istina ja, Marijo častimo, jo hvalimo i se njoj priporočamo. Častimo jo, ár je mati sveta, mati našega Odrešenika. Povelicūjemo jo zavolo njenih nebeskih lastnosti, štere niti sence posvetnosti neso mela. Vse je bilo na njoj vzvišeno. Med lastnostmi, štere, so dičile njeno dūšo, štere so prevzele celo njeno bistvo,

ki so jo podigavale v nadzemelske višave, če tudi je hodila po njoj, je posebno velika njena lübezen do Boga. Ta je podžigala njeno dūšo i jo ogrevala tak, da neje bilo v njoj mesta za lübezen do drugih stvari. Bog njoj je bio vse. K njemi so jo vodile njene misli od rane mladosti, gda je še kak mala deklica služila njemi posvečena cerkvenoj službi, notri do smrti. K Bogi so jo vlekle njene žele. Ve pa je prehodila kalvarijo trpljenja z mečom bolečin v svojem srci, pretočila je morje bridkih skuz, prehodila je trnjevo pot, samo da bi prišla k Njemi, po šterom je hrepnela njena dūša. Kak vroče so bile te žele po Bogi. Zavolo njih je premagala vse težave. Ka pa nam je povedati o njenih djanjih? Vsa je opravila iz ljübezni do Boga. V podrtaj štalici je rodila bože Dete, ga je hranila i branila, bežala z njim v Egipt, gda ga je v cerkvi zgübila, ga je žalostna iskala, dokeč ga ne je našla. Sprevajala ga je do smrti i celo po smrti do grobov. — Vsa je bila prevzeta od lübezni do Boga. Sv. Ildefonoz pravi, da jo je sv. Dūha lübezen prehodila kak ogenj železo.

Zavolo svoje lübezni se Marija imenüje zlata hiša — cerkev lübezni. Njeno srce je istinsko zlata hiša. I to zlato hišo moramo odpirati tudi mi i iskati v njoj kinče, ki so tam skriti — ljübezen do Boga. Marija je naša mati. Zato mora biti tudi nam sveto, ka je bilo sveto njoj. I če bila njoj lübezen do Boga vse, to mora biti tudi nam. Prava njena deca bomo samo te, či jo bomo nasledüvali kak v drugih njenih jakostaj, tak tudi v lübezni do Boga. Zavolo te njene lübezni do Boga, štera je vekša kak lübezen vseh angelov i svetcov, njoj ide posebno naše častenje, njoj ide nadčastenje. To njej pa moremo jedino skazati po posebno velikoj lübezni do nje.

Sv. Frančišek saleški.

Svetnik lübezni! ki ga je nagnola, da se je odpovedao svojem i slavnomi rodi, visokim častem, štere bi lahko dosegnö i vsemi posvetnomi, ka bi ga odvracalo od Boga. — Rodio se je od bogatih starišev, a zapüsto jih je, ar si je zaželo drugo bogastvo, štero vodi prek sirmašćine do večnih kinčov, ki se ne dajo vkrasti. Bio je modrijan, šteroga so pitali za tanač krali i vojvode, celo papa. Zavolo toga pa neje bio prevzeten. Vso modrost, vse svoje znanje je porabo zato, da rešava nemrtelne dūše, za štere je Krao nebes i zemle — Jezuš Kristuš dao svoje življenje. Kristuš i je sledio celo svoje življenje i to v poniz-

nosti i lübezni. Njegovo srce je gorelo od lübezni do Boga, do trpečih i nevernih. I ta lübezen njemi je davala moč, da je lahko opravlaio najprostejše posle, zvršavaio najbole poniževalna dela, samo da s tem pomaga dūšam, ki so bile v nevarnosti, da se za večno pogūbijjo. Ta lübezen njemi je vlevala v srce poniznost, štera je bila tak velka, da ga je vkrotila kak agnjeca, da ga je delala kak slavnoga pūšpeka za hlapca vseh. Lübezen kak velka je tvoja moč! To vidimo v svetniki lübezni, ki je omehčao vnoge deset jezere krivoverskih kalvinskih src i rešo ravnotelko nemrtelnih dūš s tem, da jih je pripelao v ovčarnico Gospodovo — v katoličansko Matercerkev.

Bog kaštiga preklinjevalca.

Komaj edno leto je minolo od dneva, gda se je zgodilo to v varaši Punta Arenas (Južna Amerika).

Bili so v nekšoj oštariji vsakovrstni pivci. Eden izmed teh je grdo preklinjao Mater božo. Neštarni so ga opomnili, naj neha s preklinjanjom. Preklinjevalec je nato ešče bole grdo preklinjao i sramotio presveto Mater božo. Začno je kričati, ka če je Marija Pomočnica resan tak mogočna (v tistom varaši salezijanci jako širijo pobožnost do Marije Pom.), naj to pokaže na kakši način, naj njemi zabrani, na priliko spiti kupico vina, štera pred njim stoji nalijana. Komaj je to povedao, je šteo zdignoti kupico, da bi pio. Stegno je roko, zgrabio kupico, — zdigno je nej, ar ga je v tistom hipi vdarila boža pravična roka, i on je ostao mrtev. Bog se ne pūsti vsikdar zasmehavati.

Presveto Srce Jezušovo zmiri moža i ženo.

V lepoj edinosti sta živela mož i njegova žena. Za nekaj let se pa vda mož igri. Dosta je že zaigraio (zakartao). Postajao je sirov i svajliv. Žena ga je štela zapūstiti. Prle pa kak to včini, ide v cerkev i molí pred podobov presvetoga Srca Jezušovoga. Nemerna, preplašena čūje glas v svojem srci, da naj se poniža i možu odpūsti, gda je s kartanjom že telko zapravo i v nesrečo spravo njo i njeno dečo. Toga nemre pozabiti i odpūstiti.

Gda pa pogleda podobo presvetoga Srca Jezušovoga, ki jo tak milo gleda, vzdihne: „Presveto Srce Jezušovo, odpūsti, od-

pūsti!“ Kelko bole gleda podobo, bole je genjena; v svojem srci čūje reči: „Zavūpaj mi, potoži mi svoj križ! poglej moje Srce i premisli, kelko so me ljudje žalili, zasmehávali, kelko sam pretrpo i šče me zaničavajo, itak sam vsigdar pripravljeni vsem odpūstiti i vsako razžalenje pozabiti, če me što odpūščanje prosi. Zakaj ne bi tūdi ti delala po mojem zgledi i odpūstila svojemi moži i oči tvoje dece? Ga ščeš istinsko pognati v pogūblenje? Ali boš tak spunjavala oblūbo, včinjeno pri vajinom zdavanji? O spreobrni se; vrni se domo i se oponašaj proti svojemi moži potrplivo, odpūstljivo, modro i lūbeznivo! S svojov miloščov ti ščem pomagati i če boš tūdi! ti s svoje strani sodelavala, zmaga ne izostane!“

Skuze so se joj vlejale po licaj i sama sebi je v oči metala, da je tūdi ona kriva s svojov rečlivostjov i nepotrplivostjov, da je njeni mož zapūščao svojo hišo i hodo iskat razvedrilo v družbo, gde se je navado igrati za peneze. Pripoznala je; prosila odpūščenje; sklenola je biti zanaprej potrpliva i lūbezniva s svojim možom. Šče ednok je poglednola podobo presvetoga Srca Jezušovoga i dūševno pokrepčana se je vrnola domo. Kak je v cerkvi sklenola, tak je tūdi držala. Živela je s svojim možom v potrplivosti, bila ž njim prijazna i njemi dvorila po svojoj moči. Mož je ostajao doma i pūsto je ūgro i drūgo razveseljavanje. Presveto Srce Jezušovo je na pravo pot pripelalo ženo i šče po njoj moža. Sledkar njemi je vse to razodela.

ZLATE JAGODE.

Naša dobra mati.

Naše molitvi zadobijo posebno vrednost i napremagljivo moč pred Bogom, či pridejo k njemi po Mariji.

Marija je tisti čūdežni oblak, iz šteroga nam neprestano rosijo milosti bože. Marija je zbirališče, kam tečejo i od štere vrejo vse dobrote. Marija je zakladnica, v šteroj so sranjena vsa bogastva boža. Marija je puna milosti za sebe i za nas.

Marija deli vsem pomoč i obrambo. Pravičnim podeljava milost stanovitosti, grešnikom izprosi potrebno razvetljenje, da pridejo do spoznanja svojih zmot i se spreobrnejo. Marija tolaži žalostne, ozdravlja betežne, siromakom da svojo pomoč, pregnanim obrambo i zavetje. Marija ma vsikdar svoje oči obrnjene

na nas, pozna vse naše potrebščine. Vsikdar nam je pripravljena pomagati, či jo prosimo i se priporočamo njenomi varstvi.

Dūša krščanska, mlačna, trpeča, zapuščena, žalostna, betežna, zakaj se ne priporočaš večkrat pa z vekšim zavūpanjom k Mariji?

* * *

Jezuš govori svojoj zaročnici Benigni Ferrero.

„Ali znaš, ka me zadržava, da grešnikov dostakrat ne kaštigam? Molitvi pravičnih jemlejo šibo iz rok moje bože pravičnosti.“

Pred 25 leti odpirajo na sveto leto sveta vrata XIII. Leon papa z zlatim hamričkom, šteroga so njim poklonili pūšpecje sveta. Za to sv. leto so ga poklonili francozki katoličanci.

„Hüdobni lüdje zmagüjejo. Malo je düš, ki mi ešče ostajajo verne. Vnogi me zapuščajo pa iščejo srečo tam, gde je nemrejo najti. O moja zaročnica, ali more biti srečen, što prelamla sveto, dobro i lejko postavo kak je moja?“

„Zapomni si ti sama pa drüгим povej, ka što šče meti pravo jakost, jo more dobiti edino od Srca Jezušovoga. Što se šče zveličati, naj samo pribeži v to blaženo barko. Iz te barke lejko gleda na vihér, šteri njemi nemre škoditi. O zaročnica, razodeni vsem to pribežališče, da pridejo k meni.“

„S svojim telom tak delaj kak z neprijatelom; privošči svojem i teli samo to, ka njemi nikak nemreš odpovedati.“

* * *

Dostakrat v življenji.

Job je zgübo vse imanje, zgübo je sine pa hčere. Zapuščeni od svoje držine, zošpotani, zaničüvani od lastne žene, od prijatelov, pun mozolov leži na küpi gnoja. Nego on je ne zgübo potrpežljivosti, ne je preklinjao, ne mrmrao. Ves vdani v volo božo je djao: „Či smo dobra iz božih rok prijeli, zakaj pa hüda ne bi? Gospod je dao, Gospod je vzeo; kak je bila njegova vola tak se je zgodilo. Gospodovo ime naj bo hvaljeno!

Sv. Magdalena Paciška je bila jako betežna. Močna trešlika jo je stepala, glava i zobje so jo boleli. Trideset mesecov je furt naprej ležala, zobje so njoj tak zagnjilili, ka jih ne bilo mo-goče iztrebiti. V toj bolečini jo je podpiralo vsakdenešnje sv. obhajilo. Bila je vsikdar potrpežлива kak ovca. Večkrat je svoje oči obračala proti nebi, prepevala psalme i pravila: „Malo se brigam za vse to trpljenje, ar vüпам na večno življenje.“

Pravijo, ka či elefant, gda je razsrdjeni, zagleda čredo ovc, postane miren i krotek. Koliko bole pa more pogled na naj-krotkejšega agneca Jezuš a vse sovraštvo pogasiti i naše srce h krotkosti nagnoti?

* * *

Odprite srce i roke.

„Što je smileni, de blagoslovljeni, ár od svojih krühov davle siromaki.“ (Preg. 22. 9.)

„Svojih oči ne obračaj od siromaka. Ne zametavli lačnoga človeka.“ (Iz. 58. 7.)

„Gda napraviš gostijo, pozovi siromake, hrome, plantave i slepe. (Luk. 14. 12.)

„Bogatini jokajte, tülte zavolo svojih nadlog, štere bodo nad vas prišle. Vaše bogastvo je sprhnelo, vaša oblačila so od molov razdejena. Vaš zlat i srebro je zerjavilo i ta erja bo sve-dočila proti vam . . . Nabrali ste si kinče srditosti za sodnji den.“ (Jak. 3. 1—3). Tak pravi sveto Pismo.

„Kak silje svoj sad davle tistomi, štéri je je posejao, tak hasni milodar tistomi, štéri ga da potrebnomi.“ (Sv. Bazilij.)

„Či potrebnomi pomagaš, maš Boga za dužnika i kelko bole je te v potreščini, telko bole gotovo pride v njem g. Kristuš k tebi.“ (Sv. Krizostom.)

„Gda molim, te Bog meni pomaga, gda pa svojemi bližnjemi dvorim, jaz Bogim pomagam, ar naš boži Zveličar nam je pove-dao, da vse njemi včinimo, ka bližnjemi včinimo.“ (Sv. Mag. Pac.). Tak pravijo svetniki pa svetnice.

* * *

Najlepša je zadnja stran.

Či ščemo priti v nebesa, moremo biti stanovitni do konca življenja. V čem stanovitni? V dobrom deli pa v premagovanji samoga sebe. Samo tisti dosegnejo korono plačila, ki tak delajo. Zakaj smo omahlivi v krščanskem življenji? Zakaj se bojiš svo-jemi teli odpovedati to, ka ti dūšo zavlači? Ne je zadosta nigda nigda začnoti lepo življenje, potem pa znova vse pūstiti. Čūj, ka pravi Jezuš: „Tisti, ki prime za plūg pa nazaj gleda, je ne pripraven za bože kralstvo.“ Tak dela tisti, ki začne lepo živeti, potem se pa obrne za grešnim življenjom. Čūj nadele, ka pravi sv. Pavel: „Dobro pa delajmo i ne opešajmo, ar pride čas, da bomo želi.“ (Gal. 6. 9.)

Drūge jakosti zaslūžijo korono plačila, stanovitnost jo pa dobi. V knigi našega življenja ma najvekšo vrednost zadnja stran. Či de na toj strani zapisano, ka smo bili stanovitni do konca, bomo zveličani, či de pa zadnja stran prazna, nam nikaj nede pomagalo, či bi ravno cela kniga bila popisana z dobrimi deli.

* * *

Tri velke nesreče.

Velka nesreča je to za stariše, či so deca nepokorna, za-praviliva, razvūzdana, nemarna i brezverska. Starišje, ali vi mo-lite za to svojo deco? Težko je takšo deco spreobrniti, brez bože pomoči pa celo nemogoče. Zakaj pa te ne iščete pomoči pri B gi? Zakaj ščete svojo deco spreobrniti s preklinjanjom?

Štemi si samo odbijate božo pomoč pa date veliko pohujšanje vsem, ki vas čujejo.

Velka nesreča je to za deco, či so oča ali mati zapravlivi, krivični itd. Deca, pa vi kaj molite za spreobrnjenje svojega oče ali svoje matere? Zakaj tak radi pripovidavlete drugim starišove falinge pa ešče več kak je istina? Zakaj se srdite na te svoje nesrečne stariše, zakaj jih preklinjate, jim smrt želite? Rajši malo molte za nje.

Velka nesreča je za narod i občino, či so njegovi voditelji krivični, brezverski. Pa kak malo je takših ljudi, šteri bi prosili Boga, naj nam da pravične i krščansko živeče može v državnom pa občinskem ravnanji!

Naročnikom naznanimo, da dobi vsaki na platnicah (tábla,) dve skrivnosti sv. Rožnoga venca. Gda ta premišljanja dokončamo, te objavimo pali tablo letnoga stalnoga reda molitve, kak to pač dovolijo pravila bratovčine. Vse bomo lepo raztolmačili. Ta premišljanja si pa lepo devajte vkup i čuvajte, ar so premišljanja potrebna k molitvi za zadoblenje odpustkov, če se te že spreminjavajo skrivnosti ali pa ne.

Muslimanke častijo Bl. D. Marijo. O. Klumban Dreyer piše: V varaši Meksenesi majo franciškanske sestre šolo za ročna dela. Prišeo sem, da pogledam to šolo. Deklice so me z veseljem čakale i me pelale v delavnico. Vstopo sem i sem obstao kak privezan. Na konci dvorane je stala podoba Marijina med cvetjomi i svečami. Muslimanske dekllice so same želele, da se njim tam postavi podoba nevtrepene Device, štero one kinčajo i pred šterim vsakši den spevajo pesmi Mariji v čast.

Redovniki misijonarje. Od 14.315 katoličanskih misijonarjev je največ franciškancev: 2549! Za njimi pridejo jezuiti s 1879 kotrigami. Nato Pariški misijonarje, šterih je 1180 i kapucini s 1056 redovniki.

Ljubav sv. očo Pija XI. kak da nema meje. Gdešteč se pojavi potreba, segne njegova pomagalna roka. Nedavno je posloao 169 milijon lir od potresa stradajočim v Mesino, 50 jezer je dao za popravlanje cerkve v Poli; 12 jezer profesor Sterbachi v Krakovi za izdanje spisov sv. Gregora, poldva milijona pa Kitajcom, ki trpijo pomenkanje zavolo poldni.

Položaj nemškoga protestantizma. Od l. 1910. do 1922 je na Laškem postalo 10848 ljudi protestantovskih iz drugih ver — posebno iz židovske. Nasproti tomi pa je med tem časom zapustilo protestantovsko vero 216.923. Vekši del teh pa se ne priključo k nikšoj veri, nego so ostali brez veroizpovedanja. To pomeni, da je strašno dosta ljudi med protestanti zgubilo svojo vero. Podobno svedočijo tudi drugi podatki: v omenjenih letaj se je rodilo na Saškom 388.482 protestantovske dece i med njimi 35.282 neso dali stariši krstiti, med 209.054 protestantovskimi zakonci jih 29.483 ne bilo zdanih pred pastorem, če tudi bi to lahko včinoli. Vse to potrjuje, da se med nemškimi protestanti močno razširja brezverstvo.

Drúštvo francoskih kat. delavcov je l. 1924 obdržalo svoje peto veliko zborüvanje. Drúštvo ma nad 100 jezer članov. Važen je sklep, v šterom so sestavili drúštvena načela i ki se med drugim glasi: „Krščanska jakost veže kak narode, tak posamezne, kak politike, tak državlane, trgovce, kak delavce. Če jo sprejmejo ali ne, itak gospoduje i jih podvrže sebi. — Čim bole se njoj oddaljujejo i jo prestopajo, tem bole so nezmožni brez nje hasnovito delati, — kak kažejo dogodki — i zidati i stvarjati mir.“

Velkodúšen vratarov dar. Vrtar v nekšem semenišči si je pomali prihrano 800 frankov. Rodbine neje meo, odločo pa je te penezze za sv. meše, ki naj bi se opravljale za njega po smrti. A ka ne daruje dobro srce, ki gori v lúbezni do bližnjega! Mladi dúhovnik je zapúšćao semenišće i je bio namenjeni v misijone. Komaj je to čüo starček vratar, njemi prineseo svoje prihranke i je mladoga dúhovnika proso, naj vzeme penezze i jih porabi za razširjanje sv. vere. „Gospod prosim, vzemite te penezze,“ je pravo, „i jih ponúcajte za vboge pogane. Prihrano sem si te stotke, da bi se opravljale po smrti sv. meše za mojo dúšo. A rad trpim nekolko dale v vicaj, samo da morem kaj vćiniti v čast božo.“ Mladi misijonar je bio ves genjen, gda je to čüo. Brano se je, a velkodúšni starček neje odnehao, dokeč penez neje sprejeo. Za nekaj dni nato je vratar vmro. Istina, nikomi neje bilo razodeto, kakša je njegova večnost, vüpati pa smemo, da njemi je Bog njegov dar drago poplaćao. Ar v velkodúšnosti se Bog od ljudi ne da prekošiti.

Čüdovita posebnost. Zamorski krao je ob ednoj priliki prišeo s svojov sestrov i velikim spremstvom v šator afrikanskoga vućenjaka Brazza, da bi ga obiskao. Radovedno so ogledüvali črnici orožje i diúge stvari iz Europe, ki so ležale po šatori. Posebuo edna stvar jih je zanimala: kefa, ki je ležala na vogli stola. Naslednji den kefe ne bilo več: vkradnoli so jo. Brazza se je pritožo pri krali i te njemi je pravo: „Zakaj pa pústiš, da takša čüdivita stvar — les iz šteroga rastejo vlasje leži na stoli?“

Žalostno stanje v Češkoj republiki. Tak imenüvana češka narodna cerkev (odpadniki) je štela na konci 1923. leta 525.332 privržencov. Brez vereizpovedi je na Češkom 724.500 ljudi. Praška nadpúšpekija ma zavolo toga 800 jezer Nemcov i samo 650 jezer Čehov.

Italija ma 300 púšpekij. Nešterne obsegajo samo telko far, kak pri nas edna sama ešperešija (dekanija).

Vseh dúhovnikov katolićanskoga sveta je toćasno 312.002. Od teh je v Europi 200.324; za dúšno pastirstvo v drugim krajaj sveta pa 109.678.

Prva skrivnost:

Koga si, Devica, od svetoga
Düha poprijela.

Prva skrivnost:

Koga si, Devica, od svetoga
Düha poprijela.

Drüga skrivnost:

Koga si, Devica, v
pohajanji Elizabete
nosila.

Drüga skrivnost:

Koga si, Devica, v
pohajanji Elizabete
nosila.

Premisli! „Od Boga je bio poslan angel Gabriel k devici . . . i devici je bilo ime Marija“. I angel njez pravo: „Sveti Duh bo prišeo v te i moć Najvišešnjega te bo obsencala i zatogavolo bo Sveto, štero bo rojeno z tebe, imenüvano Sin Boži“. (Luk. I. 26, 27, 35.) Gledaj! Jezusa čista dekla dobi! Njena nevtepena utroba ga z nebe na zemlo spravi. Pri Mariji se najde on, ki je pravi Bog. Pod čistim srcom žive i raste Sin Boži.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes :

Marija, prečista Devica, ti reši vsako dūšo nevrednoga prečiščavanja!

Marija, prečista Devica, ti nam daj Jezusa pri sv. obhajili v dūšo!

Zmoli zdaj za odvornitev nevrednoga obhajila : 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z prvov skrivnostjov.

Imprimatur, Sabariae, d. 3. VI. 1912

JOANNES eppus.

Premisli! „Od Boga je bio poslan angel Gabriel k devici . . . i devici je bilo ime Marija“. I angel njez pravo: „Sveti Duh bo prišeo v te i moć Najvišešnjega te bo obsencala i zatogavolo bo Sveto, štero bo rojeno z tebe, imenüvano Sin Boži“. (Luk. I. 26, 27, 35.) Gledaj! Jezusa čista dekla dobi! Njena nevtepena utroba ga z nebe na zemlo spravi. Pri Mariji se najde on, ki je pravi Bog. Pod čistim srcom žive i raste Sin Boži.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes :

Marija, prečista Devica, ti reši vsako dūšo nevrednoga prečiščavanja!

Marija, prečista Devica, ti nam daj Jezusa pri sv. obhajili v dūšo!

Zmoli zdaj za odvornitev nevrednoga obhajila : 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z prvov skrivnostjov.

Imprimatur, Sabariae, d. 3. VI. 1912

JOANNES eppus.

Premisli! Marija z Jezušom pod srcom „je stopila v hūžo Zaharijovo i jo pozdravila Elizabeto. I zgodilo se je, gda je zaslišala Elizabeta pozdravljenje Marijino, je poskočilo dete v njeno utrobi. I Elizabeta je bila napunjena z svetim Dühom“ (Luk. I. 40, 41.) Gledaj! na reč Marijino se razlije Düh sveti na mater i njeno dete! Na njeno reč se šest mesecov star Ivan v maternoj utrobi ščisti poprijetnoga greha. — Gde Marija z svojim Jezušom hodi, tam ne greha.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes :

Marija, mati Boža, po svojem Jezusi me obvari smrtnoga greha!

Marija, mati Boža, po svojem Jezusi mi napuni dūšo z svetim Dühom!

Zmoli zdaj, naj ne privolijo v smrtan greh, ki se dnes v njega zapelavajo : 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z drugov skrivnostjov.

Imprimatur, Sabariae, d. 3. VI. 1912

JOANNES eppus.

Premisli! Marija z Jezušom pod srcom „je stopila v hižo Zaharijovo i jo pozdravila Elizabeto. I zgodilo se je, gda je zaslišala Elizabeta pozdravljenje Marijino, je poskočilo dete v njeno utrobi. I Elizabeta je bila napunjena z svetim Dühom.“ (Luk. I. 40, 41.) Gledaj! na reč Marijino se razlije Düh sveti na mater i njeno dete! Na njeno reč se šest mesecov star Ivan v maternoj utrobi ščisti poprijetnoga greha. — Gde Marija z svojim Jezušom hodi, tam ne greha.

Pravi trikrat zdaj i pri vsakoj molitvi dnes :

Marija, mati Boža, po svojem Jezusi me obvari smrtnoga greha!

Marija, mati Boža, po svojem Jezusi mi napuni dūša z svetim Dühom!

Zmoli zdaj, naj ne privolijo v smrtan greh, ki se dnes v njega zapelavajo : 1 očanaš, 10 zdravimarij, 1 dikabodi z drugov skrivnostjov.

Imprimatur, Sabariae, d. 3. VI. 1912

JOANNES eppus.